

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Men ét står altså fast: Beløbet skal spares, og det fornemmer jeg også at et flertal er enig med regeringen om.

Det samme kan man sige, når det gælder det lægevidenskabelige fakultet i Odense. Også her står det lysende klart, at der kan spares det beløb, som udvalget blev sat til at spare, ja, jeg vil føje til: Det står lysende klart, at der tilmed kan spares mere endnu. Det er én af de konklusioner, som er kommet ud af dette udvalgsarbejde. Men om der lige præcis skal spares på den måde, udvalget foreslår, har regeringen endnu ikke taget stilling til. Også her vil vi gerne have belyst tingene og have dem sat ind i en bredere landspolitisk sammenhæng.

Flertallet indstiller jo i redegørelsen, at første del af det lægevidenskabelige studium ved Odense Universitet nedlægges, sådan at lægeskolen bliver et rent klinisk fakultet. Forslaget herom forudsætter, at optagelsestallet bibeholdes på 410 på landsplan, fordelt med 205 i København og 205 i Århus. Efter bestået 1. del overføres 50 studerende til Odense Universitet fra Århus, hvor de tager 2. del af deres studium.

Det Lægevidenskabelige Forskningsråd og Det Faglige Landsudvalg for Sundhedsuddannelserne har i deres hørings svar udtalt, at nedlæggelse af første del på medicin i Odense ikke er en reel mulighed, da det vil medføre problemer med hensyn til rekruttering af forskere og studenter, og de indstiller derfor, at hele fakultetet i Odense nedlægges.

Udvalget har opgjort besparelsen ved nedlæggelsen af hele det lægevidenskabelige fakultet til ca. 4½ mio. i 1989 stigende til 22 mio. i 1993, og i dette tal er inkluderet fællesområdebesparelsen, som ikke er med i udvalgets redegørelse.

Jeg vil altså som sagt fastholde, at der bestemt skal spares det angivne beløb, ja, mere, på lægeuddannelsen, men regeringen ønsker at vurdere tingene nærmere, før vi træffer beslutning om, hvorvidt vi vil foreslå den ene eller den anden model for begrænsninger.

Frank Jensen (S):

Gennem de seneste måneder er det føjet gennem luften med trusler om lukning af Århus Tandlægehøjskole og af lægeskolen ved Odense Universitet samt drastiske nedskæringer på Panum Institutets uddannelser her i København.

Disse trusler udspringer ikke fra denne sal. På intet tidspunkt er der her i folketingssalen manifesteret et flertal på 90 mandater, der ønsker de omtalte uddannelses- og forskningsinstitutioner slagtet, men på trods af dette faktum fortsætter forvirringen.

Alle taler om Århus Tandlægehøjskole og medicinstudiet i Odense, som om undervisningsministerens sparekniv allerede har skåret livsnerven over.

Forklaringen på denne misere skal findes i den blå redegørelse vedrørende sundhedsuddannelserne fra november 1988.

I august måned nedsatte undervisningsministeren et udvalg vedrørende sundhedsuddannelserne med den bundne opgave at finde besparelser med et provenu på 6 mio. kr. i 1989 stigende til 25 mio. kr. i 1993. Planen skulle være klar på 3 måneder.

Ifølge undervisningsministerens kommissorium skulle udvalget finde den store besparelssessum ved sammenlægning af eller rationalisering ved de lægevidenskabelige fakulteter, Tandlægehøjskolen, skolerne for klinikassistenter og tandplejere samt Danmarks farmaceutiske Højskole.

De betingelser og arbejdsvilkår, som ministeren opstillede for udvalget, har været under al kritik. Det stod stort set allerede i kommissoriet, hvad udvalget skulle konkludere, og intet har tydet på, at ministeren ønskede en gennemarbejdet redegørelse om rationalisering og effektivisering af sundhedsuddannelserne som resultat af udvalgsarbejdet.

Med det tidspres, der var lagt på udvalget, har det ikke været muligt at gennemarbejde indstillingerne og finde en løsning på den opgave, som ministeren formulerede for udvalget. F.eks. har udvalget ikke svaret på det mest fundamentale spørgsmål i kommissoriet, nemlig overvejelser over behovet for tandlæger, læger og færdiguddannede fra de kortere odontologiske uddannelser på kortere og længere sigt. Det er nødvendige forudsætninger for et ordentligt udvalgsarbejde, at de ting er på plads.

Processen har været yderst kritisabel, og resultatet er i dag, at vi står med en ubrugelig rapport. Det værste er dog, at den meget spinkle indstilling, som ministeren har fået fra udvalget, har skabt frustration og utryghed på alle institutioner. Processen minder til forveksling om den nuværende undervisningsministers generelle ageren på hans ressortområde.